

Arrest

nr. 308 524 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. VANDERHAEGEN loco advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het beroep is gericht tegen een beslissing van "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder) op 1 augustus 2023.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van Pashtoun origine afkomstig uit Aka Khel, Tagab district in de provincie Kapisa. Op uw taskara staat dat u dertien was in januari 2018. Dit zou dus willen zeggen dat u geboren werd in 2004. Volgens uw in België uitgevoerde leeftijdsbepaling was u echter minstens drieëntwintig in het jaar 2022. U bent dus ondanks u verklaarde minderjarig te zijn, meerderjarig. U ging tot de zesde klas naar de lagere school. Vanaf uw vijftiende ging u een drietal jaar naar de madrassa. In tussentijd hielp u bij landbouw. Een achttal dagen voor uw vertrek uit het land kwamen enkele leden van de taliban naar uw madrassa. Ze spraken met de mullah, dewelke u en vier anderen na een tijdje aanmaande met de mannen mee te gaan

onder het mom van het bijwonen van een khatam ceremonie in een andere madrassa. Toen jullie bij een groot huis aankwamen en doorhadden dat er helemaal geen ceremonie was, raakten jullie in paniek en vroegen jullie wat de bedoeling was. Er werd jullie uitgelegd dat jullie land bezet werd en dat jullie dienden deel te nemen aan de jihad. Jullie volgden gedurende vier opeenvolgende dagen fysieke trainingen. Dan werden de talibanleden opgebeld met de boodschap dat ze bijstand moesten komen verlenen bij een gevecht. Ze deden de deur op slot en lieten jullie achter. Hierop opperde u dat het jullie moment was om te ontsnappen. Enkel uw vriend Ahmed besloot met u mee te gaan, de anderen waren te bang voor repercussies als jullie gevat zouden worden. U deed er een viertal uur over om te voet thuis te komen. Daar hield u zich twee dagen schuil, waarna soldaten u meenamen naar het districtshuis voor een ondervraging. Het was immers opgevallend dat u enkele dagen spoorloos was en plots weer terugkeerde. U werd ondervraagd om na te gaan of u zelf een strijder was. Na tussenkomst van uw schoonbroer en de malek van het dorp, bleek dat dit niet het geval was en mocht u beschikken. Uw schoonbroer achtte het hierna beter dat u het land zou verlaten. Eind 2020 reisde u vanuit Afghanistan, via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Duitsland en u kwam in België aan op 17 februari 2022. Uw verzoek werd hier geregistreerd op diezelfde datum. Anderhalve maand na uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban nog een oproepbrief voor u overhandigen aan uw moeder. Hierin stond dat u verplicht was terug te komen en deel te nemen aan de heilige oorlog. Later vroegen ze ook uw schoonbroer op straat in het dorp naar u. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende originele stukken voor: uw taskara (d.d. 9/1/'18), de oproepbrief van de taliban, de verzendenvolp en enkele deelcertificaten van uw Nederlandse lessen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaart bij aankomst in België weliswaar minderjarig te zijn geweest en baseerde zich hiervoor op de gegevens vermeld op uw taskara (d.d. 9/1/'18). Hieromtrent kan echter worden verwezen naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op datum van 16 maart 2022 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004. Die beslissing toont aan dat u ouder dan achttien jaar bent, minstens drieëntwintig. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoet aan de Belgische autoriteiten. Op een gegeven moment geeft u zelf ook toe tot uw achttiende naar de madrassa te zijn geweest. U trachtte de Belgische autoriteiten echter te misleiden omtrent uw leeftijd (CGVS p.3, 9). Uw algehele geloofwaardigheid heeft hiermee reeds een eerste knauw gekregen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit Afghanistan dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan hebt verlaten uit vrees voorrekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U haalt nergens aan dat iemand uit uw omgeving banden zou

hebben met de taliban (CGVS p.10). Zelfs van de mullah die jullie zei mee te gaan met die talibanleden, weet u niet of hij verbonden was aan deze organisatie. U kwam nooit eerder met leden van de taliban in aanraking en u haalt ook nergens aan dat ze op doorgedreven wijze moeite deden om u te overtuigen van hun gedachtegoed (CGVS p.13, 15).

U hebt geen concrete voorbeelden van personen die gedwongen werden gerekruteerd door de taliban. U hebt er geen idee van of momenteel personen gedwongen worden gerekruteerd door de taliban. Bovendien hebt u hier zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS p.19-20). Zelfs naar het lot van de andere personen die samen met u werden meegenomen, hebt u niet meer geïnformeerd. Het feit dat u geen enkele moeite nam hiernaar te informeren, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Voorts is het ook weinig aannemelijk dat de taliban, jaren na uw vertrek uit het land, u actueel nog steeds zou viseren. Ze namen zelfs niet de moeite om de khallah waar ze jullie trainden, te bewaken, wat maakte dat u volgens uw verklaringen zonder veel moeite kon ontsnappen. Opmerkelijk is ook dat u daarna een tocht van een viertal uur door talibangebied diende te ondernemen en hiervoor geen specifieke voorzorgsmaatregelen nam. Nadat u ontsnapte van hun trainingskamp bent u zelf niet meer in aanraking gekomen met de taliban. U bent na uw ontsnapping nochtans enkele dagen gewoon thuisgebleven (CGVS p.2, 13, 17-18). Dit alles valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Na uw vertrek uit Afghanistan zou de taliban slechts één keer bij u thuis zijn langs geweest om een oproepbrief op uw naam aan uw moeder af te geven. Ze zouden nadien uw schoonbroer slechts één keer naar u hebben gevraagd (CGVS p.7, 11, 19). Dit vormt geen overtuigende indicatie van uw vrees bij terugkeer. Dient tevens te worden verwezen naar de informatie over corruptie bij officiële Afghaanse documenten. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals oproepbrieven van de taliban, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Tevens moet opgemerkt worden dat de brief niet gedateerd is. Documenten kunnen trouwens louter een geloofwaardig asielrelaas te ondersteunen. Op zichzelf kunnen zij geen ongeloofwaardige asielmotieven herstellen.

Daarenboven moet er in dit verband op gewezen worden dat uw moeder, broers en zussen nog steeds op hetzelfde adres wonen waar u ook met hen verbleef. Ze zijn daar zelfs blijven wonen nadat de taliban de macht in Afghanistan hadden overgenomen. Iedereen stelt het goed. Ze namen klaarblijkelijk geen veiligheidsmaatregelen (CGVS p.4-6, 20). Dit vormt allerminst een indicatie dat u bij terugkeer geviséerd zou worden.

Het feit dat u verschillende andere Europese landen passeerde, zonder daar de procedure van internationale bescherming te doorlopen, relativeert de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees van vervolging eens te meer (CGVS p.10).

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt en dat er dus geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over deze gebeurtenissen. Deze kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjijtische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

7Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De verzendenvolp toont louter aan dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. De deelcertificaten van uw Nederlandse lessen tonen slechts aan dat u deze lessen succesvol afrondde. Verder kan hieruit niets worden afgeleid. Deze documenten vormen geen enkele indicatie met betrekking tot uw vrees voor vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken en aanvullende nota's

2.1. Stukken die reeds voorlagen op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij verweerder, geïnventariseerd door verweerder in het administratief dossier als volgt:

- Originele taskara
- Originele oproepingsbrief van de taliban
- Verzendenvolp
- Deelcertificaat Nederlands.

2.2. Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (4) EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (5) EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- (6) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- (8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;
- (10) COI Focus, “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.3. Verzoeker legt een aanvullende nota neer waarin, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen, geïnventariseerd als volgt, worden voorgelegd:

- 1) Attest van sociaal assistent uit centrum van Fedasil die getuigt dat verzoeker probleemloos communiceert in het Nederlands, driejarige opleiding monteur volgt, graag deelneemt aan activiteiten
- 2) Verschillende attesten van de Vlaamse gemeenschap Ligo (centrum voor basiseducatie Brusselleer – opleiding Nederlands tweede taal juni 2023, mondeling 1, schriftelijk 1, breakthrough 2, 3, 4; informatica- en communicatietechnologie, “MO werk verkort”, open wiskunde)
- 3) Attest van CVOB opleiding Frans (16/10/23 tot 22/2/24)
- 4) Attest van het Huis van het Nederlands – opleiding Nederlands (29/1 tot 30/5/24) (A2 mondeling en A2 schriftelijk)
- 5) Foto's met de ploeg van de zwerfvuilactie, op een muziekfestival en met Atomium op achtergrond

- 6) Inschrijvingsformulier Nederlands cursist
- 7) VDAB opleidingsovereenkomst "leerbad 3" van 15/9/2023
- 8) RVA beëindiging van beroepsopleiding, bewijs gevolgde opleiding leerbad 3 (meer dan 35 uur van 18/9/23 tot 8/12/23)
- 9) Opleiding autoschadehersteller sinds oktober 2019
- 10) getuigenis leraar Ligo van 11 maart 2024, enthousiast over regelmatige aanwezigheid in de lessen, grijpt kansen met beide handen, droom van verzoeker is automecaniciën te worden
- 11) Ligo aanwezigheidsattest "voortraject rijbewijs" van 9/1/24 tot 4/3/24
- 12) Deelcertificaat Ligo voor de opleiding "open Nederlands" van 5/3/2024
- 13) Getuigenis leerkracht CVO Brussel van 10 /3/ 2024: verzoeker heeft geen enkele les gemist, gedraagt zich respectvol tav klasgenoten en lerares, gemotiveerd
- 14) Ondersteuningsbrief coördinator externe contacten Fedasil van 6/3/2024, stelt dat verzoeker zeer behulpzame man is, in snel tempo heeft hij Nederlands geleerd, schiet vaak te hulp als tolk, werkt enthousiast mee aan zwerfvuilacties

3. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert ook een manifeste beoordelingsfout aan.

In wat als een eerste onderdeel kan worden beschouwd, volhardt verzoeker in zijn verklaringen in het kader van zijn vluchtrelaas.

In het tweede onderdeel gaat verzoeker in op zijn geloofsafval. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde niet meer gelovig te zijn en dat dit aspect absoluut niet werd onderzocht door verweerder. Hij citeert zijn verklaringen dienaangaande tijdens het gehoor. Ondanks deze verklaringen, is verweerder hier niet op ingegaan, terwijl dit volgens verzoeker cruciaal is in de beoordeling van het risico dat hij zou lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hij zou immers verplicht worden om opnieuw moslim te worden en niet de vrijheid te hebben om aan de religie niet deel te nemen. Nu verweerder dit niet heeft onderzocht, maakt het een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit.

Vervolgens geeft verzoeker een uitgebreide theoretische uiteenzetting aangaande de vrijheid van religie, met onder meer artikel 9 van het EVRM aangaande de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, de UNHCR-richtlijnen voor op religie gebaseerde verzoeken om internationale bescherming. Hierin staat dat ook de gedwongen naleving van religie een vorm van vervolging kan uitmaken. Dit is bijvoorbeeld het geval wanneer de niet-conformiteit kan leiden tot disproportionele bestraffing. Verzoeker citeert:

"21. Forced compliance with religious practices might, for example, take the form of mandated religious education that is incompatible with the religious convictions, identity or way of life of the child or the child's parents. It might also involve an obligation to attend religious ceremonies or swear an oath of allegiance to a particular religious symbol. In determining whether such forced compliance constitutes persecution, the policies or acts with which the person or group is required to comply, the extent to which they are contrary to the person's belief, identity or way of life and the punishment for non-compliance should be examined. Such forced compliance could rise to the level of persecution if it becomes an intolerable interference with the individual's own religious belief, identity or way of life and/or if non-compliance would result in disproportionate punishment."

Verzoeker citeert verder dat wanneer er disproportionele sancties worden opgelegd in geval van niet-naleving van de religieuze wetten, de gedwongen naleving gelijk staat met vervolging:

"22. Forced compliance may also involve the imposition of a particular criminal or civil legal code purported to be based on a religious doctrine to which non-observers might object. Where such a code contains discriminatory substantive or procedural safeguards and especially where it imposes different levels of punishment upon adherents and non-adherents, it could well be regarded as persecutory. Where the law imposes disproportionate punishment for breaches of the law (for example, imprisonment for blasphemy or practising an alternative religion, or death for adultery), whether or not for adherents of the same religion, it would constitute persecution. Such cases are more common where there is limited or no separation between the State and the religion."

Verzoeker vervolgt dat volgens deze UNHCR-richtlijnen met verschillende elementen moet rekening gehouden worden bij de beoordeling van religie-gerelateerde verzoeken. Zo is er onder meer nood aan betrouwbare, accurate, geactualiseerde en specifieke informatie, moet er een objectief onderzoek

plaatsvinden, dat niet mag steunen op de eigen ervaringen of veronderstellingen van de persoon die het onderzoek uitvoert en moet er rekening gehouden worden met andere meespelende factoren (zoals etniciteit, culturele normen, identiteit, levensstijl).

Concreet toegepast op de situatie van verzoeker, stelt hij dat een religie-gerelateerd verzoek om internationale bescherming een specifiek onderzoek vereiste, dat niet werd uitgevoerd. Verzoeker haalde zelf aan dat hij niet-gelovig is, dat hij religieuze mensen haat, amper contact heeft met zijn landgenoten en eerder omgaat met Belgen of mensen van een nog andere afkomst. Nu verzoeker hier zelf verklaringen over aflegde, was het aan verweerder om, conform de samenwerkingsplicht die op hem rust, hier verder op in te gaan en een beoordeling te maken van het risico dat verzoeker zou lopen omwille van zijn geloofsafval in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Uit het gehoor blijkt volgens verzoeker zijn (onbestaande) beleving van zijn religie en het feit dat hij niet deelnam aan de ramadan, de redenen waarom verzoeker niet meer bidt en zijn afstand ten aanzien van zijn landgenoten omwille van het feit dat verzoeker niet meer bidt.

Verweerder heeft zich evenwel beperkt tot de stelling dat hij geen concrete elementen aanhaalde waaruit zou blijken dat hij verwesterd zou zijn en daarom een risico zou lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan, maar op geen enkel moment wordt de kwestie van de afval van het geloof van verzoeker ook maar aangehaald in de bestreden beslissing. Volgens verzoeker bevestigen zijn verklaringen de geloofwaardigheid van zijn afkeer van de islam en diende omwille van zijn geloofsafval te worden onderzocht welk risico hij loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Vervolgens gaat verzoeker in op de gevolgen van zijn geloofsafval in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hij stelt dat uit de informatie blijkt dat geloofsafval in Afghanistan beschouwd wordt als een misdaad en zeer streng wordt bestraft.

Verzoeker haalt aan:

“Het EASO rapport van augustus 2022, “Afghanistan – Targeting of Individuals”, stelt dat er heel wat gevallen waren van onmenselijke en vernederende behandelingen en bestraffingen omwille van het niet volgen van de opgelegde regels, waaronder deelname aan gebedsmomenten. Er is sprake van openbare geseling, afranseling en verbaal geweld: (...)

Uit bovenstaand fragment blijkt dus dat het niet nodig is om geen moslim meer te zijn om vervolgd te worden, maar dat het volstaat om de religieuze regels niet meer (strikt) op te volgen om ernstig bestraft te worden. Verzoeker volgt deze religieuze regels inderdaad niet meer op, aangezien hij aangaf dat hij niet meer bidt en niet meer deelneemt aan de ramadan. (...) verzoekers verklaringen zijn reeds voldoende om te concluderen dat zijn gewoonte om de strikte religieuze regels niet meer op te volgen een ernstig probleem zou vormen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De “geschikte” bestraffingen voor geloofsafval betreffen, aldus de taliban, onthoofding voor mannen en levenslange opsluiting voor vrouwen, tenzij de betrokkene berouw toont. Ook kunnen bezittingen worden ingenomen en kunnen de betrokkenen uitgesloten worden van erfenissen: (...)

Uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juni 2023 blijkt dat er actief controle gevoerd wordt naar het opvolgen van de regels omtrent gebed, zowel door de taliban als door de Afghaanse bevolking zelf:

“In het Islamitische Emiraat bestond veel sociale controle op het belijden van godsdienst. De politie en het MPVPV controleerden of mensen bidden. Zo verifieerden zij tijdens de gebedstijden op straat en in winkels of mensen aan het bidden zijn. Mensen die niet baden, werden geïntimideerd. Ook controleerden mensen elkaar of zij wel gaan bidden. Niet-praktiserende moslims kozen er vaak voor om net te doen alsof zij hun geloof belijden. Dit om problemen te voorkomen.” (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, juni 2023, p. 92, stuk 3)

Aangezien ook niet-praktiserende moslims problemen kunnen krijgen met de taliban, geldt dit a fortiori ook voor niet-moslims, in nog hogere mate:

“Binnen het Islamitische Emiraat bestond er van overheidswege geen begrip of tolerantie voor het niet volgen van het islamitische geloof. De Taliban zien personen die de islam verlaten hebben als afvalligen. Hierop staat de doodstraf. Volgens een bron zullen daarom personen die atheïst zijn daar niet openlijk voor uitkomen. Zelfs in kringen van Afghaanse diaspora zullen zij hier voorzichtig mee zijn. Volgens een bron waren mensen vaak strenger tegenover andere moslims dan tegenover bijvoorbeeld christenen. Zij zijn meer bezig om te controleren wie er ‘slechte moslims’ zijn dan zich bezig te houden met niet-moslims’.”

Omwille van deze informatie is verzoeker van mening dat hij onmogelijk teruggestuurd kan worden naar Afghanistan. Om aan de doodstraf te ontsnappen zou hij zich moeten voordoen als moslim en zich moeten schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, wat volgens verzoeker in strijd is met de vrijheid van religie waarover hij beschikt. Hij wijst wederom op zijn verklaringen volgens dewelke hij “religieuze mensen haat”, hetgeen aangeeft dat van hem niet verwacht kan worden dat hij de islam opnieuw zou omarmen, louter om aan problemen te ontsnappen.

Opnieuw stipt verzoeker aan dat andere Afghanen in België hem mijden en dat hij onmogelijk zichzelf zal kunnen zijn te midden van het uiterst strikte en conservatieve beleid dat vandaag de dag in Afghanistan gevoerd wordt.

Verzoeker stelt dat indien de Raad de geloofsafval van verzoeker niet geloofwaardig zou achten, dan nog dient vastgesteld te worden dat hij niet-praktiserend is, wat evenzeer zwaar strafbaar is in huidig Afghanistan. Volgens verzoeker vormt de behandeling van niet-moslims en niet-praktiserende moslims in Afghanistan een daad van vervolging omwille van godsdienst in de zin van artikel 48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet, dermate dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

In wat als een derde onderdeel van het verzoekschrift kan beschouwd worden gaat verzoeker in op zijn verwestering. In een theoretische toelichting gaat verzoeker in op verschillende arresten van de Raad, waaruit blijkt dat verwestering aangetoond moet worden op basis van concrete, specifieke en individuele elementen. Evenals moet het persoonlijk risico om in Afghanistan als verwesterd te worden beschouwd in concreto aannemelijk gemaakt worden.

Hij verwijst verder naar rechtspraak waarin de Raad onder meer heeft gesteld dat het *“niet ondenkbaar is dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen, toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht”* (RvV 13 oktober 2022, nr. 278 701, p. 22 en RvV 13 oktober 2022, nr. 278 699, p. 18). Hij vervolgt: hoewel de Raad van mening is dat *“uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat voor alle Afghanen die onder het profiel van een toegeschreven verwestering vallen een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen”* (RvV 12 oktober 2022, nr. 278 654, p. 26), moet er toch rekening gehouden worden met deze ‘toegeschreven verwestering’. Hij maakt een uitgebreide analyse van de rechtspraak en gaat in op verdraagzaamheid en het recht op zelfbeschikking.

Hij stelt dienaangaande onder meer:

“Dit geldt eveneens voor het individuele recht van verzoeker op zelfbeschikking, wat een fundamenteel element vormt van zijn persoonlijke vrijheid en een grondslag van de (universeel van toepassing geachte) mensenrechten die een rol spelen bij zijn beleving van vrijheid als waarde, maar ook bij het uitoefenen van zijn recht op vrijheid.

Net deze (gewijzigde) geesteshouding is in de huidige Afgaanse realiteit ondenkbaar, gelet op het complete gebrek aan verdraagzaamheid voor andersdenkenden door de extreem conservatieve, islamitische toepassing van de sharia door de feitelijke machthebbers, zoals dat blijkt uit de beschikbare landeninformatie.

Hierbij moet herinnerd worden aan het repressieve beleid van de taliban, dat is gestoeld op een extreme, uiterst conservatieve en strikte versie van de sharia maar ook beïnvloed is door lokale tradities en tribale codes waarbij het rechtskader onduidelijk blijft. Ook de afkomst uit een ruraal, erg conservatief bergdorp speelt bij deze beoordeling een doorslaggevende rol.

Indien er dus sprake kan zijn van een dergelijke verdraagzaamheid in hoofde van verzoeker, rekening houdende met zijn specifieke omstandigheden, moet men besluiten dat dit deel uitmaakt van zijn identiteit en persoonlijkheid en van eigengemaakte westerse normen en waarden, waarvan niet kan worden verwacht dat hij hier afstand van neemt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Hetzelfde geldt eveneens voor andere eigengemaakte westerse normen en waarden, zoals gelijkheid en respect, die ieder op een bepaalde manier ook weerspiegeld worden in het in België van toepassing zijnde internationale en Europese mensenrechtenkader.

Daarbovenop wordt aangenomen dat hoe langer men in het buitenland geweest is, hoe meer afstand men genomen heeft van de traditionele, conservatief-religieuze Afgaanse levensstijl en hoe moeilijker het in de regel is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen of te wijzigen en dus hoe waarschijnlijker het is dat men als verwesterd beschouwd zal worden.”

Concreet wat hem betreft stelt verzoeker dat zijn geloofsafval ook moet beoordeeld worden in het licht van verwestering. Hij wijst erop dat zijn houding duidelijk wijst op een doorgedreven vorm van verwestering en hij sinds zijn vertrek uit Afghanistan in 2020 sterke invloeden kende van zijn omgeving. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich heeft afgekeerd van de islam, terwijl het leven in Afghanistan gestoeld is op religie. Hij heeft Afghanistan drie jaar verlaten en stelt zich zodanig afgekeerd te hebben van de Afgaanse waarden en normen, waarvan religie een consequent deel uitmaakt, dat hij niet meer geapprecieerd wordt door andere niet-verwesterde of minder verwesterde Afghanen. Vervolgens citeert verzoeker uit het gehoorverslag. Nu verzoeker liever afstand houdt dan zich te conformeren aan de Afgaanse mentaliteit om zijn vriendenkring te behouden, bevestigt deze keuze volgens hem het doorgedreven karakter van zijn verwestering en wijst er volgens hem op dat hij zich niet zal kunnen aanpassen in geval van terugkeer. Verzoeker heeft geen recente ervaring met de traditionele Afgaanse manier van leven, laat staan met degene die nu opgelegd wordt op basis van een uiterst islamitische interpretatie door de Taliban, waarbij individuele vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, onbestaande en volledig illusoir geworden

zijn. Verzoeker stelt zeer gehecht te zijn aan de vrijheid waarvan hij in België geniet, en citeert dienaangaande uit zijn verklaringen in het gehoorverslag.

Volgens verzoeker maakt zijn vrijheid vandaag de dag zodanig deel uit van zijn identiteit en verwachtingspatronen, dat van hem niet verwacht mag worden dat hij deze zou opgeven. Hij zou zich onmogelijk, of alleszins zeer moeilijk, kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd, aangezien hij de drie laatste jaren een volledig verschillende aanpak heeft gekend. Hij verwacht van anderen dat zij zijn vrijheid zouden respecteren, en zal zich zeer moeilijk kunnen vinden in de autoritaire houding van de Taliban, waardoor hij stelt meteen als verwesterd beschouwd te zullen worden, ook al zou hij zijn best doen om de nieuw aangeleerde waarden en verwachtingen te verbergen. Verder gaf verzoeker aan een vriendin van Albanese afkomst te hebben in België, hij citeert wederom uit het gehoorverslag en stelt dat verweerder opnieuw niets heeft gemotiveerd dienaangaande. Volgens verzoeker bevestigt het feit dat hij een relatie aangaat met een vrouw buiten het huwelijk dat hij zich volledig heeft afgekeerd van de Afghaanse regels en verwachtingspatronen. Om al de voorgaande redenen acht verzoeker de kans reëel dat hij in geval van terugkeer zal opvallen en in de negatieve aandacht van de Taliban zal komen te staan.

In een vierde onderdeel gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in het licht van de subsidiaire bescherming.

Hij verzoekt de Raad om in hoofdorde de vluchtelingenstatus te erkennen, in subsidiaire orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te willen vernietigen en het dossier terug te sturen naar verweerder voor bijkomend onderzoek.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van

herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

6.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Beoordeling

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit niet worden betwist door verweerder. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Kapisa, district Tagab, dorp Aka Khel.

Verzoeker houdt voor dat hij niet langer gelooft en een afkeer heeft van religieuze mensen. Hij vreest bij terugkeer te worden vervolgd onder meer omdat hij de religieuze regels niet meer volgt, hetgeen volstaat om ernstig bestraft te worden. De geschikte bestraffing voor geloofsafval is volgens de taliban onthoofding voor mannen.

Vooreerst herinnert de Raad eraan dat het begrip “godsdienst” conform artikel 48/3, § 4, b van de Vreemdelingenwet wordt gedefinieerd als volgt: *“het begrip “godsdienst” omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald;”* (eigen onderlijnen)

Deze definitie vormt de omzetting van en komt overeen met artikel 10, 1, b van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

Bijgevolg omvat de bescherming die op basis van de vervolgingsgrond “godsdienstige overtuiging” wordt geboden blijkens de tekst van artikel 10 van de Kwalificatierichtlijn ook het recht om niet (meer) een godsdienstige overtuiging te hebben, of het zich te onthouden van formele erediensten.

In casu blijkt dat verzoeker op overtuigende wijze verklaart dat hij niet langer bidt zoals in Afghanistan, dat hij niet deelneemt aan de ramadan, noch aan het Suikerfeest. Hij verklaart het niet eens te zijn met de verplichting om vijf keer per dag te moeten bidden en “echt niet gelovig te zijn”. Verder zegt hij nog “die religieuze mensen te haten”.

Zoals verzoeker aanstipt, kan ook het zich moeten conformeren met religieuze praktijken een vorm van vervolging uitmaken en stelt UNHCR (over de rol van UNHCR zie onder meer artikel 29, 1, c van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) in de Richtlijnen inzake internationale bescherming nr. 6: Aanvragen voor erkenning van de vluchtelingenstatus op grond van religie krachtens artikel 1A, lid 2 van het Verdrag van 1951 en/of het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen dienaangaande, zoals verzoeker aanhaalt:

“21. Gedwongen naleving van religieuze gebruiken kan bijvoorbeeld voorkomen in de vorm van verplicht religieus onderwijs dat ingaat tegen de geloofsovertuiging, identiteit of manier van leven van het kind of zijn of haar ouders. Ook kan men worden verplicht om religieuze plechtigheden bij te wonen of trouw te zweren aan een bepaald religieus symbool. Bij het vaststellen of er bij dergelijke gedwongen naleving sprake is van vervolging, dient te worden onderzocht welke beleidsmaatregelen of handelingen de persoon of groep wordt verplicht na te leven, in hoeverre deze ingaan tegen de (geloofs)overtuiging, identiteit of manier van leven van de betrokken persoon en welke straf er geldt voor niet-naleving. Dergelijke gedwongen naleving kan vervolging inhouden indien het een ontoelaatbare inbreuk vormt op de religieuze overtuiging, identiteit of manier van leven van de betrokken persoon en/of indien niet-naleving zou leiden tot buitenproportionele bestraffing.

22. Gedwongen naleving kan tevens gepaard gaan met het opleggen van bepaalde strafrechtelijke of burgerlijke wetboeken waarvan wordt beweerd dat ze gebaseerd zijn op een religieuze doctrine waartegen niet-nalevers wellicht bezwaar hebben. Indien een dergelijk wetboek discriminerende inhoudelijke of procedurele waarborgen bevat en met name indien een verschillende strafmaat wordt opgelegd aan aanhangers en niet-aanhangers, kan dit worden beschouwd als vervolging. Indien de wet buitenproportionele straffen voorschrijft voor overtreding van de wet (bijvoorbeeld gevangenisstraf voor godslastering of het uitoefenen van een andere religie, of de doodstraf voor overspel), al dan niet voor aanhangers van dezelfde religie, is er sprake van vervolging. Dergelijke zaken komen vaker voor als er beperkte of geen scheiding is van kerk en staat.” (eigen onderlijnen)

Uit het voorgaande blijkt aldus dat een gedwongen naleving van religieuze gebruiken in bepaalde gevallen vervolging kunnen inhouden indien het een inbreuk vormt op de overtuiging, identiteit of manier van leven van de betrokken persoon en/of indien niet-naleving zou leiden tot buitenproportionele bestraffing.

De Raad merkt op dat ook het Hof van Justitie in zijn arrest C-56/17 van 4 oktober 2018, Fathi reeds stelde in punt 96 dat moet worden aangenomen dat het feit dat een regeling, zoals de in die zaak aan de orde zijnde wet inzake apostasie, die als sanctie voorziet in de doodstraf of in een gevangenisstraf, op zich een „daad van vervolging” in de zin van artikel 9, lid 1 van richtlijn 2011/95 kan vormen, mits een dergelijke sanctie daadwerkelijk wordt toegepast in het land van herkomst dat deze wettelijke regeling heeft vastgesteld (zie naar analogie arrest van 7 november 2013, X e.a., C 199/12–C 201/12, EU:C:2013:720, punt 56).

Op basis van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan hierover het volgende worden vastgesteld.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada gaf in november 2022 de opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het

'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Zoals verzoeker citeert uit het EASO-rapport van augustus 2022 "Afghanistan – Targeting of individuals", bron waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt verwezen, leest de Raad:

"USDOS reported that apostasy is a crime defined by sharia and includes conversion and proselytising to convince individuals to convert from Islam. According to USDOS, 'appropriate' punishments for apostates in Sunni Hanafi jurisprudence are beheading for men and life imprisonment for women, 'unless the individual repents'. Property may also be confiscated and apostates can be prevented from inheriting property. Blasphemy was reportedly also a capital crime according to Sunni Hanafi jurisprudence and could include 'anti-Islamic writings or speech'. According to the US Commission on International Religious Freedom (USCIRF), apostasy is punishable by death according to the Taliban's interpretation of sharia." (EASO rapport 2022, p. 42) (eigen onderlijnen)

En ook :

"The UNSG reported in June 2022 that the Taliban MPVPV had increased the enforcement of a wide range of directives related to extramarital relationships, dress code, attendance at prayers and music. As of 15 June 2022, UNAMA had recorded at least 30 instances of 'cruel, inhuman and degrading treatment and punishments' including public flogging, beatings and verbal abuse of persons failing to comply with issued rules and directives since the takeover. For information on corporal and capital punishments, see section 1.1.4(g) Corporal and capital punishments." (EASO rapport 2022, p. 42) (eigen onderlijnen)

Bijgevolg blijkt hieruit dat niet alleen in theorie gruwelijke of disproportionele straffen staan op geloofsafval volgens de Soennitische Hanafi-rechtspraak, zoals onthoofding voor mannen en gevangenisstraf voor vrouwen, maar dat de MPVPV ook een geheel van richtlijnen heeft afgevaardigd, onder andere aangaande de deelname aan het gebed en dat ook in de praktijk UNAMA op 15 juni 2022 ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en ontorende behandeling en straffen", waaronder geseling in het openbaar en afranselingen tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen had geregistreerd sinds de overname. Met verwijzing naar de hoger aangehaalde Fathi-rechtspraak blijkt dus dat de disproportionele sancties geen theorie blijven maar ook daadwerkelijk worden toegepast in Afghanistan dat deze wettelijke regeling heeft vastgesteld.

Verder citeert verzoeker ook op relevante wijze uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juni 2023 dat bevestigt dat er veel sociale controle bestaat op het belijden van godsdienst en de politie en MPVPV controleren of mensen bidden, ook controleren mensen elkaar of ze wel gaan bidden en goede moslims zijn. Er bestaat geen begrip of tolerantie voor het niet volgen van het islamitisch geloof, de taliban zien personen die de islam verlaten hebben als afvalligen en daarop staat de doodstraf.

In de EUAA Guidance note van januari 2023 (p.72-73), waarnaar verweerder in de aanvullende nota verwijst, leest de Raad dat bij de risicoprofielen die kaderen onder de vluchtelingenstatus melding wordt gemaakt van *"Individuals considered to have committed blasphemy and/or apostasy"* (individuele die worden beschouwd als daders van godslastering en/of geloofsafval (eigen vertaling)). Dienaangaande stelt de guidance note dat het betrekking heeft op personen die geacht worden de religieuze overtuiging of principes van de Islam te hebben verlaten of afgezworen (geloofsafval), of personen die heiligschennend over God of heilige dingen hebben gesproken (godslastering). Het omvat personen die zich tot een nieuw geloof hebben bekeerd, gebaseerd op hun oprechte innerlijke overtuiging (bijv. bekeerlingen tot het christendom), maar ook mensen die niet geloven of niet geloven in het bestaan van God (atheïsten). Het kan worden opgemerkt dat deze laatste gronden vaak zouden worden aangevoerd in de context van vluchteling "ter plaatse".

Dezelfde Guidance note stelt nog dat: *"The Taliban see those individuals who preach against them or contravene their interpretations of Islam as 'apostates' [Country Focus 2022, 1.4, pp. 25-28; Society-based targeting, 2.7, pp. 29-30; Anti-government elements, 2, pp. 16-19]. En "According to the ISKP, Muslim allies of the West, but also those individuals who practice forms of 'impure' Islam, which includes non-Sunnis and Sunnis who practice Sufism or mystical schools of Islam, can be defined as 'apostates' [Targeting 2022, 6.6.1, pp. 143-144, 149; Society-based targeting, 2.8, p. 30; Anti-government elements, 3, p. 29]."*

Uit dit citaat blijkt dat niet alleen individuen die de interpretatie van de islam van de taliban tegenspreken als afvalligen worden beschouwd, maar dat ook volgens ISKP individuen die "onzuivere" vormen van de islam praktiseren, als geloofsafvalligen kunnen worden beschouwd.

In zijn risico-analyse stelt de voormelde Guidance note dat de daden die worden gepleegd tegen individuen onder dit profiel van zo'n ernstige aard zijn dat ze neerkomen op vervolging (bijv. doodstraf, moord, gewelddadige aanvallen). Voor personen die geacht worden godslastering en/of geloofsafval te hebben gepleegd, is er over het algemeen een gegronde vrees voor vervolging en dit op grond van de "nexus" religie.

De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar beide partijen verwijzen, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023).

In casu moet de Raad vaststellen dat verweerder de verklaringen van geloofsafval van verzoeker, of minstens het niet langer praktiseren, geheel heeft genegeerd in de bestreden beslissing. Ondanks de niet verkeerd te verstane verklaringen van verzoeker dat hij niet heeft deelgenomen aan de ramadan, noch aan het Suikerfeest, hier zelf kan kiezen of hij gelooft of niet, tegen de verplichting is om vijf keer per dag te bidden, religieuze mensen “*haat*”, in het opvangcentrum weinig contact heeft met landgenoten, die hem raar vinden omdat hij niet meer bidt en hij daarom probeert afstand te houden, leest de Raad niets anders dan “*in uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie*” en verder “*[b]ovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen*”.

De Raad kan deze redenering geenszins volgen en volgt verzoeker waar hij stelt dat de aangehaalde geloofsafval, of het niet langer praktiseren van het moslimgeloof een groot risico inhoudt voor hem in geval van terugkeer naar Afghanistan. Minstens zal in verzoeker zijn situatie sprake zijn van een toegedichte afvalligheid. Verzoeker heeft verder aannemelijk gemaakt dat hij inderdaad zal terechtkomen in een situatie van gedwongen naleving van religieuze gebruiken en dat er een zeer grote kans bestaat dat het nalaten hiervan zal leiden tot buitenproportionele bestraffing.

Gelet op de supra toegelichte landeninformatie over Afghanistan als theocratische politiestaat en verzoekers verklaringen neemt de Raad aan dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker als een afvallige zal worden geïdentificeerd en om die reden aan vervolging zal worden onderworpen. Er kan dan ook in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging omwille van religieuze redenen worden weerhouden (EUAA, Country Guidance Afghanistan, January 2023, p. 73).

6.3. Verder beroept verzoeker zich in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota ook op een vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering. In het verzoekschrift wijst hij daarbij opnieuw naar het gegeven dat hij niet langer gelovig is, reeds drie jaar uit Afghanistan weg is en op jonge leeftijd in België is aangekomen en een vriendin van Albanese afkomst heeft. In de aanvullende nota haalt verzoeker bijkomende elementen aan, waarbij hij onder meer citeert uit getuigenissen/ aanbevelingsbrieven die werden opgesteld door de sociaal assistente van het opvangcentrum, leerkrachten en een coördinator “externe contacten” van het opvangcentrum.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan enerzijds naar bovenstaande info worden verwijzen en kan ook volgende analyse worden gemaakt.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “Afghanistan security situation”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of

individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in theorie een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de

"geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen". De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afgaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afgaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu kan aangenomen worden dat geloofsafval of het niet praktiseren van het (Soennitisch) geloof ook beschouwd wordt als het overschrijden van religieuze, morele en sociale normen. Dit wordt ook als zodanig aangehaald in de EUAA Country Guidance waar de Raad leest op p. 74 dat de taliban mensen straffen die zich niet aan de verwachte religieuze gebruiken houden. UNAMA registreerde bijvoorbeeld gevallen van fysieke bestraffing van personen die niet aan het gebed deelnamen, waaronder het slaan van winkeliers. Vanaf januari 2022 hebben de taliban volgens dit rapport eveneens aangekondigd dat alle mannen verplicht zijn om het gezamenlijke gebed bij te wonen in moskeeën in delen van Kabul en de provincie Takhar. In de moskeeën van de hoofdstad hebben de taliban geestelijken bevolen een appel te houden en degenen die niet kwamen opdagen aan te geven.

Ook onder het risicoprofiel van de "verwestering" (EUAA Country Guidance p. 77) leest de Raad dat het betrekking heeft op personen die door hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, gezien kunnen worden als niet-Afghaans of niet-moslim.

Uit de talrijke stukken die verzoeker in het kader van de aanvullende nota heeft voorgelegd, leidt de Raad af dat verzoeker wordt omschreven als een bijzonder actieve jongeman die niet enkel lessen maatschappelijke oriëntatie, Nederlands, Frans, wiskunde en informatica heeft gevolgd, of nog een opleiding voor autoschadehersteller, maar die ook in de voorgelegde getuigenissen en steunbrieven wordt omschreven als iemand die een sterke wil heeft om zich te integreren in de maatschappij, die "op een snel tempo" Nederlands heeft geleerd, over zijn vriendin vertelt aan de sociaal assistente, bijzonder gemotiveerd en gedreven is, een respectvolle houding heeft tegenover zijn klasgenoten en de (vrouwelijke) leerkracht en actief deelneemt aan vrijwilligerswerk zoals zwerfvuilacties. Verder legt verzoeker ook foto's voor van zijn aanwezigheid op een muziekfestival.

Zo hieruit als dusdanig geen daadwerkelijke verwestering kan worden afgeleid, blijkt hieruit wel dat verzoeker in aanraking is gekomen met zeer uiteenlopende culturele perspectieven en dat hij actief participeert in en zich open stelt voor de Belgische samenleving en daarbij noodzakelijkerwijze wordt geconfronteerd met opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals godsdienstvrijheid en het recht op vrije meningsuiting, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban. Verzoeker was weliswaar meerderjarig bij aankomst maar niettemin nog jong. Er kan daarbij, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft gehad op zijn ontwikkeling als jongvolwassene, een grote invloed heeft gehad op het feit dat hij thans niet meer praktiserend gelooft en op de wijze waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn dorp en regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast door de waarden en normen die in Europa gelden, in belangrijke mate verhoogt.

Hoewel hij al grotendeels gevormd was naar Afghaanse normen en gebruiken op het ogenblik van zijn vertrek, kan bovendien niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat hij voor de machtsvername uit Afghanistan is vertrokken en dat hij dus niet vertrouwd is met de vigerende normen, regels en gebruiken zoals ondertussen vormgegeven door de taliban. Er bestaat een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer zal opvallen en door de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van

de taliban zeer negatief zal worden gepercipieerd, omwille van zijn geloofsafval, de duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn traject in België.

De door verweerder bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst immers op “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Concluderend is de Raad van oordeel dat alles in acht genomen, zijnde de bovenstaande landeninformatie door beide partijen bijgebracht, en het geheel van risicobepalende omstandigheden eigen aan verzoeker zijn persoonlijke situatie, verzoeker aannemelijk heeft gemaakt te vallen onder de drie hierboven beschreven risicoprofielen die elkaar overlappen, zijnde geloofsafval, normoverschrijding en verwestering. De Raad is dan ook van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op grond van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA “*Country Guidance*” van januari 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA “*Country Guidance*” van januari 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de motieven van verweerder dienaangaande, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan verzoeker toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES